

[A. C. Normann.]

hverv har fået sin egen, meget ubarmhjer- tige prisklemme. Men det er muligt, at der for mig ikke har foreligget et lige så godt grundlag som det, den højtærede fiskerimin- ster formentlig er i besiddelse af til be- dømmelse af disse forhold, og det vil være ønskeligt, at der nu — og det forstår jeg at der eventuelt bliver lejlighed til som følge af de forhandlinger, der skal optages direkte mellem fiskeriministeriet og fiskerne, efter hvad det ærede medlem hr. Fibiger oplyser — bliver mulighed for en drøftelse også imellem partierne af dette forhold.

Jeg vil så tilsidst gøre en enkelt bemærk- ning om ålegårdsretten i anledning af de bemærkninger, tidligere ærede ordførere har gjort om dette spørgsmål.

Jeg vil gerne sige ligesom det ærede mem- lem hr. Damsgaard, at jeg tror, det er klogt, at den højtærede fiskeriminister har ventet med at tage ålegårdene med, indtil der kan foreligge en noget bedre afklaring af det for- hold. Det er muligt, det er måske endda sand- synligt, at man i fremtiden må stille hen- imod en afløsning på en eller anden måde af ålegårdsretten til fordel for de frie fiskere. Men det er jo lige så rigtigt, at der knytter sig til denne gamle ret, som har bundfældet sig gennem slægtled i prisdannelser for de ejendommens vedkommende, som er inde- havere af retten, eller som i hvert fald udøver denne ret, sådanne forhold, at man ville krænke afgjort berettigede interesser, hvis ikke der, samtidig med at en eventuel afløsning fandt sted, blev taget hensyn til disse interesser, blev ydet en erstatning.

Jeg tror heller ikke, at man i væsentlig grad kan forringe ålegårdsretten, uden at man må tale med dens indehavere om erstat- ningsspørgsmålet. Det kan naturligvis være interessant at høre, hvad der står i det fa- mose brev, som det ærede medlem hr. Chr. Christiansen omtalte der skulle være kom- met fra kammeradvokaten til fiskerimini- steren, men jeg har den personlige opfattelse, at erstatningsspørgsmålet overfor indeha- verne af ålegårdsretten ikke bør være af- hængigt af kammeradvokatens synspunkt; det er et spørgsmål, som rigsdagen må tage stilling til og må løse.

Verner Larsen: Grundlaget for de tre lov- forslag, der her er til behandling, er en del midlertidige love og bestemmelser, der er gennemprøvet og har vist sig brugbare, og som nu er revideret og forbedret og derved skulle kunne give fiskeriet bedre betingelser at virke under i fremtiden.

Man kan være tilfreds med, at der sættes mindstemål for de fisk, der må landes, uan- set om de er fanget på internationalt om- råde. Fiskeredskaberne er efterhånden ble- vet så effektive, at der er fare for formind- skelse af fiskebestanden. Det bliver derfor nødvendigt at have en formålstjenlig beskyt- telse og at sørge for, at yngel og småfisk op- når den størrelse, der kræves af god kon- sumfisk og giver bedst udbytte for både fi- skerne og forbrugerne.

Jeg beklager, at den højtærede fiskerimi- nister ikke har foreslået ålegårdsretten op- hævet. Jeg finder det urimeligt, at fiskere skal afgive en del af deres arbejdsudbytte til lodsejere, der ikke har interesse i at benytte deres ålegårdsret. Dette spørgsmål har 5—6 ministre før den nuværende højtærede fiskeri- minister ladet ligge på grund af de erstat- ningskrav, der eventuelt kunne rejses, men denne grund til at lade spørgsmålet ligge har den højtærede fiskeriminister ikke, idet han har forelagt spørgsmålet for kammeradvoka- ten, og dennes svar går ud på, at ålegårds- rettens ophævelse ikke skulle kunne begrunde noget erstatningskrav.

Jeg har også et par bemærkninger til lov- forslaget § 4, stk. 2, om indtagelse af bund- garnspladser. Bundgarnspladser er natur- skabte og ville kunne omsættes og koste penge, dersom nogen kunne få privat ejen- domsret til dem og få skøde på dem, men heldigvis har samfundet her opretholdt en form for borgernes ligeret overfor disse vær- dier. Man kan ved lodtrækning få fortrins- ret til bundgarnspladser i 3 år, hvorefter der igen ved lodtrækning gives en anden fisker fortrinsret i 3 år. Det forekommer mig dog at være en forældet og dårlig metode. Jeg kunne ønske dette system afløst af en offentlig auktion, hvor den højestbydende fik fortrinsret i 3 år og lejeafgiften tilfaldt staten. Bundgarnspladser er naturskabte værdier, som alle danske borgere bør have ligeret til, og er der borgere, der vil betale for fortrins- retten til udnyttelse af disse pladser, må vederlaget med rette tilhøre fællesskabet. Det er jo sådan, at er der fiskere, der vil be- tale for fortrinsretten til disse pladser, er det, fordi de derved får mulighed for at opnå større arbejdsudbytte, end de ville kunne opnå uden denne fortrinsret, og en auktions- ordning vil give en stærkere og bedre hævs- delse af borgernes ligeret til de fællesskabte værdier end den nuværende lodtræknings- ordning.

Hvad angår lovforslaget om ferskvands- fiskeri og forslaget om fiskeri i Gudenaa og Randers fjord, kan jeg anbefale bestem-